

Пуститѣ му букви — много сж дребни! Изкараха ми очитѣ.
— Твоитѣ изкараха, ала на колко други ще дадатъ очи, синко!..

Дѣдо Теодосий се повъртѣ изъ печатницата. Наведе се, взе отъ земята едно скжсано листче, върху което личаха три старобългарски букви, и го скжта въ пезула. Черковното клепало не е било още. Има време да надникне въ първия букварѣ, който лани напечата неговата печатница. Протегна ржка къмъ полицата, взе една книга, седна върху едно ниско столче до прозореца и сложи книгата на колѣнетѣ си. Загледа корицата. Дълбоко се замисли. Слънцето трепери задъ клонитѣ. Кога настана вечерь? Кога му побѣлѣ косата? Скоро ще слѣзе Архангелъ Михаилъ и ще му каже: „Хайде!“ Тогава на земята

ще остане само
тоя букварѣ и име-
то му, напечатано
съ български бук-
ви, въ кржжилото
отъ ситни цвѣтов-
це. Ще останатъ
и дветѣ ангелчета,
които подпиратъ
съ ржце короната.
Ще минатъ годи-
ни. Ще порастнатъ
криле върху раме-

нетѣ на ония малки българчета, които се учатъ на четмо и писмо отъ буквара на хаджи папа Теодосия, архимандрита, тѣ ще станатъ просвѣтни и мждри люде. Ще научатъ народа си на умъ и разумъ. Ще отворятъ нови печатници. Ще се умножатъ българскитѣ училища, ще натежатъ полицитѣ на библиотекитѣ отъ български книги. Тия книги ще научатъ българина какъ да смъкне отъ шията си чуждия яремъ... Какъ бърже настана вечерь.

Черковното клепало зачука предъ вратата на печатницата. Архимандритъ Теодосий се надигна, прекръсти се, остави буквара на мѣстото му и пристжпи навънъ. На черковната врата той срещна двамина гърци, черковния свещеникъ Атанасъ и калугера Хрисантѣ, който пристигна